

Мотивът за страданието

/“Зимни вечери“/ – Христо Смирненски

Есе

Прибираш се. Нямах търпение да се върнеш в своя дом след този дълъг и изтощителен ден и да се шмугнеш под уютните завивки с топъл чай в ръка. Качваш се в автомобила си, който изръмжава няколко пъти подред, сякаш се опитва да се грее в тази мрачна, студена вечер. Нежни снежинки падат и се трупат върху празните улици, които по друго време на годината са изпълнени с глъч и смях на гонещи се деца и на техните родители, които бдят над чадата си. През прозорците на колата забелязваш картини, в които може би не си се вглеждал преди, поради една или друга причина. Посивели и напукани стари сгради, които всеки момент могат да се срутят и в които отдавна липсва семеен уют и топлина. Отляво - хора, трудещи се неуморно, дори по това време на денонощието, изкарвайки прехрана за семействата си, а отдясно - малко детенце, гладно и премръзнало, седи на бордюра, галейки измършавяло коте, което също като него има нужда от любов и грижа. Сякаш вече е преживяло всички жестокости и злини на този свят, в очите на това невинно дете личат умора и мъка. Къде са мечтите, надеждите и щастието на това беззащитно малко човече?

Страдание. Това е думата, която описва тези тъжни картини, на които ставаме свидетели всеки ден. От една страна, страданието е съвкупност от тягостни, неприятни и много мъчителни за хората усещания, но от друга- то е възможност, която съдбата ни предоставя да се научим на твърдост, да запазим самообладание пред опасностите и изпитанията, които ни се случват.

Кой обича да страда и защо едни хора не познават страданието, докато за други той е постоянен спътник в живота?

Откакто свят светува, наред с щастливите и радостни моменти, ни съпътстват и чувства като болка и страдание. Причините за страданието могат да бъдат най-различни. За едни то се крие зад несподделената любов, други пък го намират в работата си, която вършат с неудовлетворение. Много често зад лицата, които са постоянно усмихнати и грейнали, също се крие страдание. Хората, които преминават през това чувство, изпитват болка и се чудят по кой път да поемат, мислят си, че всичко е свършено.

Много са поетите, в чиито творби присъства страданието. Един от тях е Христо Смирненски – слънчевото дете на българската поезия. В лирическият си репортаж „Зимни вечери“ авторът създава картини от реалността, в която живеят хората, в която човешката драма е много жестока. Не можем да отречем, че най-тъжно е, когато страдат децата. Когато четем творбата, можем да разберем, че много малко неща са се променили от времето на нейното създаване., когато е създадена. Днес децата също страдат. Страдат, когато съществуват проблеми в семействата им, когато се чувстват самотни и неразбрани, когато не изживяват нормалното детство, което трябва да имат всички деца – безгрижно, изпълнено с игри и забавления. Както в цикъла, така и в живота мечтите на нещастните са деца са като снежинки, попаднали в кал – тъжната реалност не позволява тяхното сбъдване.

Трудно можем да кажем, че в страданието има нещо положително, нали? Но всъщност, ако се замислим, ще открием каква е целта на страданието, което винаги ще съществува по света. Когато човек страда, той се опитва да отстрани причините за това. Този път често е дълъг, труден, изпълнен с изпитания и препятствия. Справяйки се с проблема, той се учи да бъде силен, да проявява твърдост, търпение, което в крайна сметка рано или късно се отплаща. Докато не разбере смисъла на страданието, докато не премине през всички тези трудности, човек не може да разбере смисъла на живота. Да, животът понякога може да е гаден, несправедлив и независимо колко пъти ставаме жертви на

тази несправедливост, трябва да намерим сили да се изправим, да загърбим миналото и да продължим напред. Животът е борба, а в нея оцеляват силните.

И така, станал свидетел на всички тези картини, неусетно паркираш пред дома. Влизаш през входната врата, където те чака близък човек, разпитвайки загрижено как е минал денят ти, но единственото, за което си мислиш ти, е колко мъка и страдание има по света и колко несправедлив може да бъде животът. Осъзнаваш колко е важно да се радваш на това, което имаш – дом, семейство, уют, топлина, за разлика от някои хора, живеещи извън тази врата...

Златина Друмева – 12в клас, СУ „Васил Левски“ гр. Пловдив